

DOI: 10.15276/ETR.05.2020.7
 DOI: 10.5281/zenodo.4541298
 UDC: 342.9
 JEL: K19, R38

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

ADMINISTRATIVE AND LEGAL SUPPORT OF ADMINISTRATIVE ACTIVITY

Vera V. Lebedeva, DEcon, Professor
 Odessa National Polytechnic University, Odessa, Ukraine
 ORCID: 0000-0001-8127-4860
 Email: veralebedeva@ukr.net

Iryna R. Kravtsova
 Odessa National Polytechnic University, Odessa, Ukraine
 ORCID: 0000-0002-3609-3697
 Email: irina010699@gmail.com

Received 11.10.2020

До основних складових частин системи адміністративної діяльності відноситься: планування (вибір підходів і зазначення засобів для досягнення поставленої мети діяльності); організацію (створення формальної структури підпорядкованості, на підставі якої розподіляється робота між підрозділами, визначається й координується їх діяльність); управління персоналом (добір і підготовку кадрів, роботу з особистим складом, створення необхідних умов для трудової діяльності); керівництво (прийняття рішень й оформлення їх у вигляді наказів, інструкцій, розпоряджень, доручень); координацію (забезпечення погодженої дії всіх структурних елементів організації); звітність (забезпечення інформацією про хід і організацію діяльності); укладання бюджету (розроблення фінансових планів і контролю).

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Першим ученим, який дав системний аналіз адміністративно-державної бюрократії і бюрократів, був відомий німецький соціолог М. Вебер. Він створив теоретичну модель раціонально організованої бюрократії, що відповідає цілям динамічних індустріальних суспільств. Він розглядав їх як «ідеальний тип бюрократії». Впливовим напрямом у теорії адміністративно-державного управління стала школа людських стосунків. Її представляли такі відомі вчені, як М. Фоллетт, А. Маслоу, Е. Мейо, У. Мерфі, які у своїх дослідженнях обґрунтовували підвищення продуктивності праці внаслідок поліпшення психологічного клімату в організації та посилення мотивації.

Лебедева В.В., Кравцова І.Р. Адміністративно-правове забезпечення адміністративної діяльності. Оглядова стаття.

З метою оптимізації умов забезпечення адміністративно-правового розвитку регіонів в Україні на основі зміцнення та активізації їх адміністративно-правового потенціалу в статті проаналізовано та систематизовано підходи до особливостей реалізації механізму державного впливу на органи місцевого самоврядування, що спрямовані на підвищення ефективності виконання повноважень органів місцевого самоврядування, який дозволить врахувати функціональні зв'язки між складовими управління, забезпечити раціональне використання наявних ресурсів, раціоналізувати роботу та мінімізувати ризики, а також підвищити ефективність роботи органів місцевого самоврядування.

Ключові слова: система управління, адміністративні органи, адміністративний процес, апарат управління

Lebedeva V.V., Kravtsova I.R. Administrative and legal support of administrative activity. Review article.

In order to optimize the conditions for ensuring the administrative and legal development of regions in Ukraine on the basis of strengthening and enhancing their administrative and legal potential, the article analyzes and systematizes approaches to the peculiarities of the implementation of the mechanism of state influence on local governments, aimed at increasing the efficiency of the execution of the powers of local governments, which will allow to take into account the functional links between the components of management, ensure the rational use of available resources, rationalize work and minimize risks, as well as increase the efficiency of local government bodies.

Keywords: management system, administrative bodies, administrative spending process, management apparatus

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми

Важливим фактором нової політичної думки є теорія адміністративного та державного управління, запити у безпрограшному режимі, пов'язані з розробкою стратегії функціонування, розвитку та вдосконалення всіх сфер. Тривалий час його розуміли в міжполітичних традиціях. Як самостійне наукове дослідження – ця теорія почала виділятися наприкінці 19 століття. Почав теоретичний розвиток адміністративно-державного управління в 1887 році професор Вудро Вільсон – майбутній президент США, що є значним досягненням в науці управління. За її словами, створення державної адміністрації повинно бути швидким та грамотним виконанням рішень будь-якої групи політичних лідерів – «обраних членів нації». В. Вільсон створив модель «адміністративної ефективності», запропонувавши вивчити метод організаційно-управлінської діяльності в бізнесі в адміністративному та державному управлінні, і обґрунтував свої адміністративні адміністрації в урядовій діяльності.

Метою статті є реалізація процесів через державні програми, концепції різноманітного безпосереднього соціального розвитку та реформування, розвиток органами місцевого самоврядування як невід'ємний елемент економічного механізму, який впливатиме на соціально-економічний розвиток регіонів України.

Виклад основного матеріалу дослідження

Наприкінці 19 – на початку 20 століття американський політолог Френк Дж. Гуднов та В. Вільсон провели дослідження ефективності американської системи управління з метою розробки оптимальної моделі бюрократії для демократичного суспільства. Їхня теоретична концепція допомогла вченим зрозуміти ідеали демократії в контексті професійної державної служби. В. Уїлсон розглядав суть державної системи як гармонійні відносини між адміністрацією, яка здійснює закон, і владою, яка створює закон. Політики та адміністратори повинні працювати у добре функціонуючій системі тісних та послідовних відносин.

Однак, Ф. Гудноа та В. Вільсон вважали, що успішному розвитку демократії сприятиме очевидна взаємозалежність їх функцій: політики повинні здійснювати контроль за діяльністю адміністраторів.

Ідеї американських політологів В. Вільсона та Ф. Гуднова визначили проблеми управління як провідні в теорії державного управління та незалежні від політичної ідеології.

Термін «державне управління» вперше був використаний у 1986 році в програмі Республіканської партії США, яка засуджувала «некомпетентність» демократичного управління в результаті вимушеного наукового управління. 20-ті роки в США ознаменувалися створенням режиму приватних організацій – бюро

муниципальних досліджень для активного впровадження нових методів державного управління. Їхня місія полягала в розробці правил та процедур державного управління з використанням останніх досягнень соціальних наук. Діяльність бюро фінансувалася за рахунок спеціальних фондів [1].

Наукові дослідження В. Вільсона, Ф. Гуднова, М. Вебера, на думку новітніх учених, ознаменували перший етап у формуванні теорії адміністративно-державного управління як самостійного наукового напрямку. Хронологічно цей період починається у 80-х роках XIX століття. і закінчується в 1920 році.

3 1920 р. Державне управління стало невід'ємною частиною навчальних програм провідних університетів США та Західної Європи. У Вашингтоні, округ Колумбія, 1916 р. Роберт Брукінг заснував перший Інститут державних досліджень, який зосереджений на розробці системно-аналітичного підходу до державного управління. Ті самі дослідницькі установи почали створюватися в Європі в 20-30-ті роки.

Наступний, другий етап в історії теорії державного управління тривав з 1920 по 1950 рік. Американські дослідники плідно працюють у цей період. Це пов'язано з тим, що, на відміну від європейських країн, США дозволили більшу свободу у підготовці навчальних планів та виборі результатів. Це стимулювало експериментування під час викладання теорії державного управління та сприяло його розвитку.

На той час у Європі (особливо у Франції, Великобританії) надмірна централізація системи навчання гальмувала інновації у розвитку та поширенні нової науки [2].

У другий період найбільш відомими напрямками в теорії адміністративно-державного управління були «класична школа» та «школа людських стосунків». Найвизначніші постаті «класичної школи» – А. Файоль, Л. Уайт, Л. Урвік, Д. Муні, Т. Вулсі. Представники цієї школи розробили принципи адміністративно-державного управління, дотримання яких, на їх думку, сприятиме розвитку державного адміністрування в різних країнах світу.

Використовуючи основні принципи теорії наукового управління щодо організації управління в бізнесі, розроблені Ф. Тейлором, Г. Емерсоном та Г. Фордом, «класики» сформулювали такі принципи раціональної системи управління адміністративно-державними організаціями, діяльність яких повинна базуватися на науці, а не на традиційних звичках; гармонія, замість суперечностей, не на індивідуальній роботі, а на співпраці; максимальна продуктивність праці на кожному робочому місці.

У другий період школа людських відносин стала ще одним впливовим напрямком в теорії державного управління. Він був представлений такими відомими вченими, як М. Фоллет, А. Маслоу, Е. Мейо, В. Мерфі, які у своїх дослідженнях обґрунтовували підвищення

продуктивності праці за рахунок психологічного клімату в організації та підвищення мотивації. .

З 50-х років розпочався третій етап розвитку теорії державного управління, який триває і донині. Найбільш впливовими є поведінковий, системний та ситуаційний підходи.

Особливістю цього періоду є те, що розвиток психології, соціології та вдосконалення теоретичних методів дослідження після Другої світової війни призвели до розуміння поведінки на робочому місці з чіткої наукової точки зору. До відомих вчених 50-60-х років належать Г. Саймон, Д. Смітуберг, Д. Істон, які почали розробляти новий підхід до державного управління - біхевіористський (поведінковий). У своїх працях вони прагнули, по-перше, представити досягнення соціальної психології та соціології як основи науки про управління; по-друге, пояснити фактичне функціонування адміністративних служб шляхом аналізу поведінки людей та груп.

Суть цього підходу полягала в тому, що він намагався допомогти державним службовцям здобути власні можливості в адміністративних та державних структурах на основі застосування концепцій поведінкових наук. Метою Школи поведінкових наук було підвищення ефективності функціонування організації за рахунок підвищення ефективності її людських ресурсів. Основною тезою нового підходу було те, що правильне застосування поведінкової науки допоможе покращити результати роботи не тільки кожного працівника, але й системи адміністративного та державного управління в цілому.

З початку 60-х років роботи Д. Істона, Г. Алмонда, Т. Парсонса сприяли активному поширенню системного підходу в державному управлінні. Він допоміг керівникам системи адміністративного та державного управління проаналізувати всю організацію в єдності її складових частин, які жодним чином не відокремлені від навколишнього середовища. Центральне місце в системному підході займає позиція щодо визнання взаємозв'язків та взаємозалежності елементів, підсистем та всієї системи державного управління із зовнішнім світом. Це дозволило розглянути взаємозв'язок як в системі адміністративного та державного управління, так і між системою та суспільством в цілому.

Зараз системний підхід посів одне з провідних місць серед методів, що використовуються не тільки в сфері адміністративного та державного управління, але і в науковому менеджменті. Його значення в методології наукового пізнання зростає.

Ситуаційний підхід, який склався на початку 70-х років ХХ століття, став логічним продовженням теорії систем. Він обґрунтував можливість широкого застосування науки до конкретних ситуацій та умов. Основним положенням цього підходу є аналіз ситуації, тобто конкретного комплексу, які мають визначальний

вплив на конкретну адміністративну організацію в конкретний час. З часом, завдяки ситуаціям номінального підходу, менеджери матимуть більше можливостей краще зрозуміти, які техніки, способи знищуючих ефектів сприяють досягненню цілей організації в конкретній ситуації.

Методологічні основи теорії державного управління

Об'єктом теорії є адміністративно-державна діяльність - процес досягнення національної етики та цілей через державні організації (дані з другої зустрічі експертів ООН).

У контексті цього визначення предметом теорії державного управління є наукове обґрунтування процесу досягнення ефективного державного управління в результаті організації.

У науковій літературі теорія державного управління розглядається як дисциплінарна освіта (оскільки теоретичний напрям виник на перетині теорії політики та управління). У його розробці активно брали участь досягнення інших гуманітарних наук: соціології, філософії, психології. Наука адміністративного права має тісний взаємозв'язок з наукою адміністративного управління, вона спрямована на вирішення таких завдань: консолідація організації, повноважень та процедур діяльності органів виконавчої влади, механізму функціонування державної служби, форми відносин цих органів з громадянами та іншими суб'єктами адміністративного права, означає забезпечення верховенства права в державному управлінні тощо. Водночас між ними існує суттєва різниця, суть якої полягає в тому, що коли теорія адміністративного та державного управління займається розумінням об'єктивно існуючих законів у сфері адміністративної діяльності та на цій основі розробляються рекомендації, тоді предметом адміністративного права є процес реалізації цих рекомендацій із застосуванням чинних правових норм.

Арсенал дослідницьких засобів та інструментів теорії державного управління можна розділити на три групи. До першої групи належать загальнологічні методи. Серед них найважливішими є Трантинкції (під час абстрагування суб'єкт подумки фіксує будь-яку властивість об'єкта управління, яка є для нього суттєвою в певній когнітивній ситуації, віддаляючись від вирішення властивостей, щоб допомогти ситуації та вивчення аналізу процесу управління як репліки (розподіл адміністративної діяльності на підсистеми та елементи для їх всебічного навчання) синтез (розумова інтеграція раніше визначених компонентів адміністративного управління в певну систему теоретичних знань); індукція (загальний висновок заснований на приватизації). Правда, отриманий індуктивним методом завжди є неповним, тому індукція повинна бути доповнена дедукцією) дедукція (за допомогою цього методу можна зробити висновок за вату з загальних посилянь відповідно до законів логічне) моделювання (вивчення явищ, об'єктів та об'єктів

адміністративного управління шляхом створення та дослідження їх копій (моделей), замінюючи оригінал у певних аспектах у джерелі, що цікавить) аналогія (метод пізнання, за допомогою якого на основі подібності предметів за деякими характеристиками робиться висновок про їх подібність) класифікація (поділ усіх досліджуваних об'єктів контролю на окремі групи відповідно до певних характеристик, що є важливими для дослідника) подібною до такої.

Друга група методів – це теоретичні методи. Провідне місце серед них посідає систематичний аналіз, оскільки багатогранний характер державного управління вимагає розуміння фактів у їх сукупності та взаємозалежності. Методологічна специфіка системного підходу визначається тим, що його основна концепція - це певний ідеальний об'єкт, який розглядається як складне цілісне утворення. Оскільки одну і ту ж систему можна вивчати з різних позицій, системний підхід передбачає вибір певного системоутворюючого параметра, що визначає пошук сукупності елементів, мережі зв'язків та взаємних зв'язків між ними - її структури.

Сукупність методів, яка є частиною системного аналізу, дозволяє розробляти та виходити з базових рішень різних, складних проблем державного управління. Більше того, найголовніше – створити узагальнену модель, яка відтворює всі взаємозв'язки реальної ситуації управління, яка може виникнути в процесі впровадження рішення.

Загалом, системний підхід орієнтує дослідників на те, щоб розглядати процеси управління, явища в першу чергу як відкриті саморегулюючі соціальні цінності, що постійно взаємодіють із навколишнім середовищем. Застосування цього підходу базується на використанні таких загальних логічних методів, як розумове розділення цілого на компоненти різного рівня складності (підсистеми, компоненти, елементи) та синтез (*врахування цілісних якостей цілісності, що роблять його складові елементи не маю*).

У методології теорії адміністративного та державного управління необхідно звернути особливу увагу на ситуаційний підхід, який насправді є логічним продовженням структурно-функціонального аналізу. Це спосіб думати про організаційні проблеми та визначати можливі шляхи їх вирішення. З часом, завдяки ситуаційному аналізу, керівники організацій можуть визначити найбільш оптимальну структуру або варіанти управління, що відповідають конкретній ситуації, а також передбачити структурні інновації, впровадження яких дозволить зберегти ефективність організації.

Вирішальну роль у вивченні теорії адміністративного та державного управління відіграє історичний підхід, який передбачає вивчення процесу управління в процесі його послідовно-часового розвитку, включаючи виявлення взаємозв'язку в цій галузі між минуле і

сьогодення і майбутнє. Цей підхід набув широкого поширення та застосовувався у західній та російській науковій думці. Як принцип руху до вивчення часу він змінюється і розвивається, висувався і розвивався у філософських системах Ф. Вольтера, Руссо, Дідро, І. Фіхте, Гегеля, К. Сен-Сімона, А. Герцена.

Використовуючи історичний підхід, теорію державного управління розглядають як у перспективі, так і в різні конкретні історичні періоди людського існування.

При вивченні теорії адміністративного та державного управління широко застосовується діалектичний метод, який дає змогу визначити внутрішні суперечності адміністративного процесу як джерела його саморозвитку. Власне, такий підхід допомагає виявити основні тенденції, пріоритети в системі адміністративно-державного управління, врахувати їх у динамічному розвитку, органічному зв'язку із соціально-економічною, політичною, духовною та культурною сферами.

Порівняльний (порівняльний) метод важливий при вивченні державного управління. Його важливість полягає в тому, що він дозволяє максимально використати величезні міжнародні дози управління, щоб знайти оптимальні моделі, що відповідають реальній ситуації існуючої системи адміністративного та державного управління в Україні, яка потребує реформування. Вчені оцінюють цей метод як перспективне багатство методологічних інструментів, заснованих на принципах статутного законодавства України в галузі адміністративного та державного управління міжнародно-правовими нормами.

При осмисленні теорії адміністративного та державного управління велике значення надається третій групі методів - емпіричним: безпосереднє спостереження; зручний аналіз документів та інформаційних потоків; експеримент, опитування; інтерв'ю що.

Сутність та функції державного управління.

Державне управління як багатоваріантний вид соціальної діяльності є:

— особливий тип соціального управління, що характеризується універсальною владою і повноцінними важкими функціями, що визначаються як потребами всіх видів соціальних ресурсів, так і різними сферами соціального життя;

— цілісна система органів та установ адміністративного апарату, яка координовано функціонує на національному, регіональному та місцевому рівнях з різним ступенем централізації та децентралізації з метою розробки державної стратегії розвитку, вдосконалення всіх сфер суспільного життя та проводити внутрішню та зовнішню політику.

Державне управління у своїй структурі містить різні типи державного управління. По-перше, це управління адміністративним персоналом, суть якого полягає у встановленні нормативних актів, що регулюють статус державного службовця, та у

створенні системи відбору та набору адміністративного персоналу. По-друге, це управління соціальними сферами суспільства, що охоплює економічну, соціальну, духовну та культурну сфери життя держави, оборони, національної безпеки та міжнародних відносин.

Суб'єктами державного управління є керівники вищого, середнього та нижчого ешелонів, еліти та організацій, а об'єктами - окремі особи, групи, організації, установи, сфери та галузі суспільного життя, на які організуючий вплив держави направляє.

Англо-американські вчені в системі адміністративного та державного управління виділяють двох співробітників ігор-пі:

- державна служба, яка включає вищих державних службовців, які займають посади з політичних достоїнств, і їхній термін повноважень залежить від тривалості перебування політичного лідера, якого вони підтримують;
- державна служба, до якої входять професійні працівники, працює на постійній основі і не може бути усунена з посади у разі зміни керівництва уряду.

У сферу впливу державного управління входять об'єкти як державного сектора - державної власності, державних органів і організацій, так і громадськості, в тому числі пов'язані з соціально-економічним, духовним і культурним розвитком, що забезпечують захист прав і свобод громадян, і т.п.

У наукових працях державне управління розглядається в широкому сенсі, охоплюючи три гілки влади – законодавчу, виконавчу і судову, і вузьку, де воно застосовується тільки до виконавчої. Однак слід зазначити, що жодна гілка влади не може працювати без процесу управління. У сфері законотворчості сутність менеджменту полягає в забезпеченні послідовного, упорядкованого законотворчості, змістовної організації роботи законодавчого органу, механізму контролю виконавчої влади. Зокрема, парламент впливає на управління суспільними процесами за допомогою своєї участі разом з главою держави у формуванні органів виконавчої влади; створення законодавчої бази для регулювання політичних, соціально-економічних, духовних і культурних відносин; визначення правового статусу державних органів; здійснення парламентського контролю за адміністративно-виконавчими органами [3].

Суть механізму управління в системі судової влади полягає у підборі персоналу для судових органів, організації судового розгляду, процедурах розгляду апеляційних та касаційних скарг, а також спостереженні за виконанням судових рішень та вироків. Створюючи ефективний та надійний механізм захисту прав громадськості, судова влада змушує органи виконавчої влади піклуватися про суспільні інтереси через організацію функціонування сучасної цивілізованої державної адміністративної системи.

Основні принципи державного управління.

Ефективність вирішення проблем державного управління залежить від використання усіма державними органами основних принципів державного будівництва, серед яких слід виділити:

- пріоритет політики щодо інших сфер життя суспільства, що дозволяє через державну політику концентрувати зусилля на вирішенні нагальних проблем економічного розвитку, соціального та духовного життя суспільства, враховуючи, перш за все, своєрідність соціального цілого на кожному конкретному етапі його існування;
- принцип провідної ланки, що дозволяє суб'єктам державно-адміністративних змін розробляти управлінські рішення та завдання в контексті їх пріоритетності, значення та етапів у процесі реалізації, у досягненні мети, методу та строку;
- принцип відповідності суб'єкта об'єкту полягає в тому, що обсяг повноважень та відповідальність державного суб'єкта, який приймає рішення, в ідеалі повинен відповідати характеру, інтересам та пріоритетам керованого соціального об'єкта;
- принцип зворотного зв'язку та саморегулювання рішень, визначає порядок, згідно з яким керівники або колективні органи постійно взаємодіють зі своїм об'єктом керівництва (молоддю, безробітними, представниками малого бізнесу тощо);
- принцип діалектичного поєднання кінцевої мети розвитку з цілеспрямованими зусиллями для вирішення поточних проблем;
- принцип послідовної безперервності, коли керівники державного управління впливають на соціальний розвиток, вирішуючи певні послідовні завдання, спираючись у цьому на досягнення попереднього.

Функції адміністративного та державного управління.

Функція (від лат. *Functio* – виконання, виконання) – це робота, діяльність для виконання певних завдань. У державному управлінні ця функція є основними завданнями, що виконуються державними органами, їх структурними підрозділами та посадовими особами з організації, регулювання та контролю діяльності громадян та їх установ в економічній, соціальній, політичній та духовно-культурній сферах суспільства. Навчально-методична література пропонує різні підходи до аналізу функцій державного управління. Наприклад, французький політолог Бернар Гурне (див.: Б. Гурне Державне управління. – К.: Основи, 1993) попросив об'єднати функції, виходячи із суттєвого критерію, за трьома типами: базові, допоміжні, співкомандування.

До основних управлінських функцій належать ті, які виконуються адміністративними службами і здійснюються безпосередньо на вимогу

суспільства, а саме: економічна, соціальна, культурна, юридична, поліція тощо. Перелік цих функцій у процесі розвитку цивілізації розширюється для придбання нових, зокрема таких, як забезпечення екологічної безпеки та охорона навколишнього середовища, тощо, тощо. Для досить розвиненої країни основні функції управління умовно можна розділити на кілька типів.

Серед основних функцій виділяють чотири групи. По-перше, це функція верховної влади, завданням якої є оборона (підготовка до бойових дій; економічна мобілізація суспільства). Ідеї американських політологів В. Вільсона та Ф. Гуднова визначили проблеми управління як провідні в теорії державного управління та незалежні від політичної ідеології.

Термін «державне управління» вперше був використаний у 1986 році в програмі Республіканської партії США, яка засуджувала "некомпетентність" демократичного управління в результаті вимушеного наукового управління. 20-ті роки в США ознаменувалися створенням мегарежиму приватних організацій – бюро муніципальних досліджень для активного впровадження нових методів державного управління. Їхня місія полягала в розробці правил та процедур державного управління з використанням останніх досягнень соціальних наук. Діяльність бюро фінансувалася за рахунок спеціальних фондів. Римські міжнародні відносини (представництво уряду за кордоном, захист прав своїх громадян, ведення дипломатичних переговорів) поліцейська служба (захист людей та майна, захист цивільних прав, політична поліція (СБУ), державні постачання політичної інформації; судовий процес (цивільний та критичний) цивільний статус; відносини з релігійними установами; функціонування політичних інститутів (організація та матеріальна підтримка загальнодержавних та місцевих виборів; функціонування референдумів державного та місцевого парламентів) регулювання засобів масової інформації. по-друге, економічні функції, включаючи організацію грошового обігу; загальна координація економічної політики, діяльність у галузі прикладних економічних досліджень та розробок (оподаткування, грошові кошти Дослідження, інвестиції, кредит, ціни, зовнішня торгівля, продуктивність тощо). по-третє, соціальні функції, які включають діяльність у галузі охорони здоров'я, гігієни, побуту та урбанізації, захисту прав та інтересів працівників; перерозподіл доходів (на користь багатодітних сімей, бідних, поранених вітром, людей похилого віку тощо) у збереженні та покращенні навколишнього середовища. По-четверте, освітня та культурна функції, серед яких організація досліджень у галузі фундаментальних наук; загальна, технічна, художня освіта, спортивна освіта дітей та підлітків; підвищення кваліфікації працівників; організація дозвілля, спортивних змагань;

поширення неполітичної інформації до ХаГету; мистецтво та культура [3]

Допоміжні функції адміністративного та державного управління – це функції, зумовлені внутрішньою потребою самої адміністративної системи. Вони використовуються, на відміну від основних (їх визначальною особливістю є суттєва відмінність від інших), у всіх адміністративних послугах. Їх прямолінійність цілі дозволяє визначити серед них:

- функція управління персоналом (підбір та навчання персоналу, оцінка ефективності їх діяльності);
- функція придбання майна та обладнання (визначення його потреб та придбання, управління ними);
- функція управління бюджетною сферою та організація бухгалтерського обліку; розробка пропозицій щодо коригування бюджетної сфери;
- функції є законними та пов'язані з юридичними позовами;
- функція документування (пошук, зберігання, аналіз та розповсюдження інтелектуальної інформації, необхідної персоналу адміністративних установ для здійснення своїх повноважень).

Командні функції державного управління пов'язані з використанням влади певними адміністративними органами та окремими посадовими особами. Сюди входять організація дослідження поточних фактів реального стану об'єктів, державне управління; проведення та розробка довго- та короткострокових прогнозів соціального розвитку у всіх його сферах; розробка програм та управлінських рішень; оперативний аналіз як метод вирішення адміністративних проблем; організація конкретних процедур та дій (спільний крем, такий як вибори); організація контролю в межах адміністративних служб; спілкування з громадою.

Поширеною в навчальній літературі є класифікація функцій державного управління, яка була викладена Гленом Райтом у книзі «Державне управління». За ним повинні слідувати такі функції: планування, організація, кадрове забезпечення, мотивація та контроль.

Процес державного планування реалізується за допомогою державних програм, концепцій різних сфер соціального розвитку та реформування, розробки та затвердження державного бюджету; дизайн законодавчої діяльності; директивні перспективні плани соціально-економічного розвитку країн [4].

Висновки

Визначено, що визначальна роль у формуванні та реалізації механізму державного впливу на розвиток адміністративно-правової діяльності в Україні належить досягнення національних цілей, що представляє собою сукупність політичних, правових та економічних умов, які забезпечують та сприяють удосконаленню діяльності органів

місцевого самоврядування. Так, зазначено, що держава має сприяти формуванню взаємозв'язків і взаємозалежності елементів підсистем, для раціонального використання ресурсів.

На сучасному етапі зусилля теоретиків адміністративно-державного управління зосереджені на вирішенні низки завдань. По-перше, це пошук раціональних способів організації державного менеджменту на трьох рівнях управління: національному, регіональному та місцевому. По-друге, особливою сферою дослідження залишаються проблеми, пов'язані з

підготовкою та рекрутуванням управлінських кадрів (визначення оптимальної структури штатного складу чиновників державного апарату; вимоги до менталітету і стилю роботи професійних державних службовців; боротьба з бюрократизмом та проблеми лідерства тощо). По-третє, це вдосконалення функціонування механізму державного адміністрування, а саме: розробка теорії прийняття державних рішень та політичного лідерства; методів адміністративно-державного управління в кризових і конфліктних ситуаціях.

Abstract

It is determined that the decisive role in the formation and implementation of the mechanism of state influence on the development of administrative and legal activities in Ukraine belongs to the achievement of national goals, which is a set of political, legal and economic conditions that provide and contribute to improving local government. Thus, it is stated that the state should promote the formation of relationships and interdependence of the elements of subsystems, for the rational use of resources.

At the present stage, the efforts of theorists of administrative and public administration are focused on solving a number of problems. First, it is the search for rational ways of organizing public management at three levels of government: national, regional and local. Secondly, a special area of research remains issues related to the training and recruitment of managerial staff (determining the optimal staffing structure of civil servants; requirements for the mentality and style of professional civil servants; combating bureaucracy and leadership issues, etc.). Third, it is to improve the functioning of the mechanism of state administration, namely: development of the theory of state decision-making and political leadership; methods of administrative and public administration in crisis and conflict situations.

Список літератури:

1. Гелей С.Д., Рутар С.М. Політологія: Навчальний посібник – 5-е вид., перероблено і доповнено – К., 2004. – С. 13-108.
2. Герберт А., Сайман Г. Адміністративна поведінка: Дослідження процесів прийняття рішень в організаціях, що виконують адміністративні функції: Переклад з англійської – Видавництво перероблено і доповнено – К.: Артк, 2001. – С. 219-270.
3. Політологічний словник: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / За ред. М. Ф. Головатого та О. В. Антонюка. – К.: МАУП, 2005. – С. 43-160.
4. Новіков Б.В., Сініок Г.Ф., Круш П.В. Основи адміністративного менеджменту: Навчальний посібник – К.: Центр навч. літ., 2004. – С. 3-17.
5. Бородіна О.А., Ходова Я.О. Адміністративний менеджмент : навчальний посібник. Маріуполь : ПДТУ, 2015. – С. 84-86.

References:

1. Geley S.D., Rutar S.M. (2004). Political Science: Textbook - 5th ed., Revised and supplemented [in Ukrainian].
2. Herbert A., Simon G. (2001). Administrative behavior: A study of decision-making processes in organizations that perform administrative functions: Translated from English. Publishing revised and supplemented [in Ukrainian].
3. Political Science Dictionary: Textbook. (2005). Golovaty M.F. and Antonyuk O.V. (Ed.) [in Ukrainian].
4. Novikov B.V., Siniok G.F., Krush P.V. (2004). Fundamentals of administrative management: Textbook [in Ukrainian].

5. Borodina O.A., Khodova Ya. O. (2015). Administrative management: Textbook [in Ukrainian].

Посилання на статтю:

Лебедева В.В. Адміністративно-правове забезпечення адміністративної діяльності / В. В. Лебедева, І. Р. Кравцова // *Економіка: реалії часу. Науковий журнал.* – 2020. – № 5 (51). – С. 50-57. – Режим доступу до журн.: <https://economics.opu.ua/files/archive/2020/No5/50.pdf>.
DOI: 10.15276/ETR.05.2020.7. DOI: 10.5281/zenodo.4541298.

Reference a Journal Article:

Lebedeva V.V. Administrative and legal support of administrative activity / V. V. Lebedeva, I. R. Kravtsova // *Economics: time realities. Scientific journal.*– 2020. – № 5 (51).– P. 50-57. – Retrieved from <https://economics.opu.ua/files/archive/2020/No5/50.pdf>.
DOI: 10.15276/ETR.05.2020.7. DOI: 10.5281/zenodo.4541298.

